

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 28 de maig del 1936

SUMARI

S'obre la sessió a un quart de sis i tres minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'una comunicació de l'honorable senyor President de la Generalitat, donant compte de la constitució del nou Consell Executiu, i d'altra referent al desglossament dels Departaments d'Obres Públiques i d'Assistència Social i Sanitària en dues Conselleries independents.

L'honorable senyor President de la Generalitat pronuncia un discurs-declaració de Govern.

Intervencions, per les respectives Minories, dels senyors Abadal, Ruiz i Ponsetí, Dencàs, Lloret i Simó i Bofarull.

Se suspèn el debat i la sessió, per menys de deu minuts, a tres quarts de set de la tarda.

Represa la sessió a les set i sis minuts, presidint l'honorable senyor President de la Cambra, intervén en el debat polític, per la Minoria d'Unió Democràtica, el senyor Romeva.

Rectificació de l'honorable senyor President de la Generalitat, contestant els anteriors oradors.

Lectura d'una proposició incidental, demanant que el Parlament ratifiqui plenament la seva confiança a l'honorable senyor President de la Generalitat i al Govern que presideix.

El senyor Galés defensa l'esmentada proposició, i posada a votació, és aprovada, nominalment, per 45 vots a favor.

Lectura d'un Projecte de Llei relatiu a la formalització d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, per al pagament dels deutes pendents per aportacions ordinària i extraordinària a les obres de perllongament del carrer de les Corts Catalanes fins el riu Llobregat.

Lectura d'un Projecte de Llei autoritzant transferències de crèdit en el Pressupost en curs.

Ambdós Projectes de Llei passen a la Comissió de Finances.

Ratificació dels acords presos per la Diputació Permanent del Parlament en les sessions celebrades els dies 31 de març i 4 d'abril del corrent any.

Ordre del dia per a la sessió de divendres.

S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit i deu minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a un quart de sis i tres minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

El nou Govern de la Generalitat entra a la Cambra, saluda el senyor President i passa a ocupar el Banc Roig.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Comunicat de la constitució del nou Govern

(Un senyor Secretari dóna lectura a les següents comunicacions:)

«Honorable senyor:

He de manifestar-vos que amb aquesta data he dictat un Decret nomenant per a formar part del Consell Executiu de la Generalitat els següents senyors: Pere Comes i Calvet, Conseller de Justícia i Dret; Ventura Gassol i Rovira, Conseller de Cultura; Martí Esteve i Guau, Conseller de Finances; Josep M.ª Espanya i Sirat, Conseller de Governació; Lluís Prunés i Sató, Conseller d'Economia i Agricultura; Martí Barrera i Maresma, Conseller de Treball; Pere Mestres i Albet, Conseller d'Obres Públiques, i doctor Manuel Corachan i Garcia, Conseller de Sanitat i Assistència Social.

Visqueu molts anys.

Barcelona, 26 de maig del 1936. — El President, Lluís Companys.

Honorable senyor President del Parlament de Catalunya.»

«Honorable senyor:

He de manifestar-vos que amb aquesta data he dictat un Decret pel qual és modificat el Consell Executiu de la Generalitat, desglossant en les dues Conselleries independents els Departaments d'Obres Públiques i d'Assistència Social i Sanitària que fins avui havien estat acoblats en una sola Conselleria.

Visqueu molts anys.

Barcelona, 23 de maig del 1936. — El President, Lluís Companys.

Honorable senyor President del Parlament de Catalunya.»

Declaració de Govern

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'honorable senyor President de la Generalitat.

L'Hble. Sr. PRESIDENT de la Generalitat: Senyors Diputats: Tramitada i resolta la crisi del Govern, vinc ací per tal de donar-ne compte al Parlament i presentar els nous Consellers, ja que ací resideix la representació directa i sobirana de la voluntat del poble.

En realitat, aquesta crisi venia ja determinada pel fet que el Conseller de Justícia de l'anterior Govern, senyor Lluhí i Vallescà, havia estat designat com a Ministre del Govern de la República, i això hauria donat lloc a un simple canvi de titular de la cartera de Justícia i Dret; però la Unió Socialista de Catalunya, en el darrer

Congrés celebrat, va acordar retirar la seva col·laboració directa al Govern, per considerar que ja no existien els motius difícils que havien aconsellat la seva participació governamental l'any 1934. I si bé en el Congrés sembla que es va donar llibertat a la Comissió Executiva per tal que el moment de la retirada del seu representant no pogués significar dificultats pel Govern i per les facultats meves d'acoblament dels nous Consellers, és indubtable que així donava al Govern un caràcter d'interinitat poc adient a l'autoritat que ha de tenir un Govern estable. I així tots els Consellers, i també el senyor Comorera, varen posar el seu càrrec a la meua disposició, per tal que es pogués constituir un Govern que no visqués a precari, sota l'amenaça d'una crisi pròxima.

Nosaltres hem d'agraciar a la Unió Socialista de Catalunya les facilitats que ha volgut donar i estimem i estimarem, perquè coneixem la seva vàlua, que fora del Govern continuïn prestant-nos el seu recolzament entusiasta.

I ací presento el Govern. He acceptat per a la seva formació tots els elements del Bloc d'Esquerreres que han volgut contribuir-hi, aconseguit, exclusivament ara, amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb Acció Catalana, i valoritzat, encara més, per l'assistència de persones que, no vinculades amb la disciplina de cap partit polític, porten la seva competència personal i són per la seva història homes profundament d'esquerra i de probat sentiment catalanista.

Ascendeix a les esferes del Govern el senyor Prunés, que ocupa la Conselleria d'Economia i Agricultura, i que no és un valor nou que jo hagi de presentar, perquè ja ha demostrat la seva competència i la seva aptitud en altres llocs de comanament.

Ocupa la Conselleria de Justícia i Dret un antic company, un vell amic de velles lluites, que estava situat avui en el més alt Tribunal de Catalunya, el senyor Pere Comes, home de lleis, cosa avui especialment interessant, perquè, amb garantia de Dret, s'ha de complir i fer complir la Llei de Contractes de Conreu i reparar els estralls causats en el temps en què, amb befa i amb escarni pel Parlament i per la moral política, les ordres d'un general van trepitjar *manu militari* les disposicions i les lleis de les institucions autònomes. (Molt bé!)

He desglossat de la Cartera d'Obres Públiques la Conselleria de Sanitat, i ho he fet quan ja era absolutament necessari fer-ho. Avui, Obres Públiques té un volum de treball extraordinari. S'han traspassat tots els serveis de Sanitat i s'han valorat, i això donava al senyor Mestres, malgrat la seva competència i la seva intensitat de treball, una tasca feixuga que ja no era resistible.

M'ha permès, això, donar entrada al Govern a la gran figura del doctor Corachan, el qual he requerit en nom de Catalunya, i s'hi ha hagut de sotmetre, perquè per damunt de tots els interessos personals hi ha la necessitat de sacrificar-se per Catalunya, i més ara que, amb la propera plenitud de les funcions autonòmiques, podem bastir una terra d'una grandesa meravellosa.

A les restants Conselleries segueixen els mateixos Consellers que ja hi eren, i continuaran les seves tasques constructives, acompanyats amb entusiasme per l'assistència popular.

És el Govern del 6 d'octubre, que és el que el poble vol, i això ens dona a nosaltres una satisfacció i ens plau perquè tenim lligams de sofriment i d'esperança. I això també és el nostre dolor, el dolor de no tenir entre nosaltres el nostre estimat amic Comorera, que seguirà servint com entengui millor els ideals de la seva vida, però que deixa al costat nostre un record inesborrable.

Els elements de Govern que pertanyen a una disciplina política, els que estan vinculats a un partit, són tots ells d'Esquerra Republicana de Catalunya, a excepció del senyor Martí Esteve. Ja, en unes declaracions públiques, vaig agrair a Acció Catalana la seva gentilesa en donar-me facilitats per a poder constituir el Govern, donant-hi entrada a persones de prestigi no vinculades a la disciplina d'un partit. Ara vull subratllar-ho amb l'esperança que elements valuosos d'Acció Catalana puguin, des d'altres llocs, des d'altres esferes més modestes, però igualment honroses, servir els ideals i els interessos de la Pàtria.

I dit això, parlem de l'obra a fer, que és el que importa.

El Govern actual seguirà les mateixes directives que vaig assenyalar en la presentació del Govern anterior. L'absència de la Minoria de la Unió Socialista no representa en els nostres anhels, en el nostre desig, cap modificació ni cap símptoma de modificació. Seguirem complint el programa del Front d'Esquerres. No amb les paraules d'un discurs, sinó amb la realització constant de cada dia. Tenim el programa del Front d'Esquerres obert damunt la taula, i de la mateixa manera que nosaltres el complim i el volem complir, demanem a tots els signants que ens ajudin a realitzar-lo; que no el dificultin ni l'obstaculitzin. I perquè en quedi constància en el DIARI DE SESSIONS, i com a compromís d'aquesta declaració que faig, ara vaig a llegir-lo i a recordar-lo:

«El Front d'Esquerres de Catalunya, fent seus en el que sigui d'aplicació en els moments actuals, els punts de coincidència fixats per la Coalició d'Esquerres catalanes, en constituir el seu Comitè d'Enllaç, proclama com a objectius a defensar i assolir conjuntament en la lluita electoral els següents:

Consecució d'una àmplia amnistia que reintegri els presos i exilats polítics i socials en la normalitat de la vida ciutadana.

Restabliment de l'organització política de la Catalunya autònoma.

Derogació de la Llei de Règim transitori del 2 de gener del 1935 i totes les disposicions que s'hi refereixin.

Vigència íntegra de l'Estatut de Catalunya en tots els seus òrgans i incorporacions i acabament dels traspassos de serveis respectant els acords anteriorment presos de conformitat amb el Dret estatutari.

Oposició a l'intent de revisar la Constitució de la República promulgada per les Corts Constituents, que representa una transacció dintre la

qual és possible la civil convivència de tots els ciutadans.

Manteniment dels avenços socials de la República.

Discriminació en l'aplicació de la Llei de Vagabunds dels que realment ho siguin i dels obrers en atur forçós, i rigorós compliment de les lleis del treball.

Restabliment de la Llei de Contractes de Conreu votada pel Parlament de Catalunya.

Adopció d'aquelles mesures que facin impossible que el Tribunal de Garanties Constitucionals pugui actuar amb caràcter polític i obstaculitzar l'aplicació d'una llei reconeguda en les Corts de la República com a constitucional.

I revisió i reparació de les injustícies comeses en el camp sota un règim d'excepció i dels llençaments fets sense motiu legal.

El Front d'Esquerres de Catalunya se sent solidaritzat amb el programa fet públic per les esquerres espanyoles, del qual n'accepta els punts no continguts, per tal d'evitar repeticions innecessàries, en el present manifest, i lluitarà juntament amb la coalició general d'esquerres per la consecució dels objectius comuns.»

Molts dels punts d'aquest programa, en allò que entra en l'òrbita dels mitjans estatutaris, han estat ja assolits. Altres, són impulsats i estan en marxa. Els restants, es compliran fidelment i ràpidament. I en allò que no depengui de nosaltres, sinó que sigui de la facultat del Govern de la República, el Govern de Catalunya, per mitjà dels seus òrgans i per mitjà de les forces parlamentàries i no parlamentàries que l'acompanyen, serà un estímul per tal que el republicanisme catalanista respongui en avançada de sensibilitat política els postulats victoriosos de la jornada memorable del 16 de febrer.

Tot això va enllaçat en la situació de la consciència política nascuda en aquella data memorable. Abans del 6 d'octubre, el Govern havia palesat la seva significació esquerrana no solament per la Llei de Contractes de Conreu, sinó per altres disposicions de profunda renovació jurídica i transformadora; i la seva intervenció en els conflictes socials va estar segellada per l'èxit i va significar un millorament de vida per les classes treballadores. Recordem sinó — cal no oblidar-ho, que sovint s'oblida — el laude de la dependència mercantil i la vaga de llum i força i encara d'altres.

Amb l'aparició del bienni negre va ésser aniquilada la legislació social, i sota el signe de l'opressió, del sometiment i de la força, l'obligat silenci del país i singularment de la classe treballadora perseguida en els seus drets, incobava un ferment d'odis, de revenges i fins un sentiment morbós de venjances alimentades per alguns aspectes tràgics en l'obra persecutòria insana d'una República que ens avergonyia com a ciutadans i com a homes i, a nosaltres, doblement com a catalans, perquè ens negava fins el dret d'estimar la Pàtria. (*Molt bé, molt bé!*)

Les eleccions del 16 de febrer foren una magna protesta contra aquest estat de coses i un vigorós aixecament de la dignitat civil i col·lectiva, i varen portar un anhel imprecís, un afany difús, una vo-

luntat de vida, de millorament de vida i d'assegurança de vida contra tots els fonaments de l'antic règim d'oprobri.

La inquietud d'avui, la desorientació d'avui, la pertorbació d'avui, les ànsies no concretades, la indisciplina sorgida, són filles, cal dir-ho, de les culpes de l'ahir. I nosaltres som ací amb la voluntat de construir, fins fora del programa del Front d'Esquerres i més enllà, la plasmació jurídica nova que sigui l'estabilitat de convivència en aquests moments de la vida política i social de Catalunya.

La feina és dura, perquè el país es troba en carn viva i cal suavitzar-ho sense que perdi la sensibilitat, perquè és una virtut necessària als seus esforços d'ambició i de superació.

Per a això torno a demanar l'ajuda de totes les forces polítiques i obreres del Front Popular. Ací, i al carrer. No pretenem, i fóra estúpid pretendre, aixafar i deturar el ritme normal en la lluita de les classes proletàries per a aconseguir el millorament de les seves condicions de vida. No, fóra estúpid i no s'ajustaria a la nostra significació. No. Però tots hem de procurar que s'acabin els conflictes desorbitats i amuntegats, les escomeses sistemàtiques, les coses de tipus coaccionador que arriben a vegades a la filigrana de la coacció, les inquietuds endèmiques, a vegades no per les forces responsables, sinó per altres elements fent el joc dels enemics de Catalunya, dels enemics de la República i servint d'agents provocadors.

El Govern està animat dels millors propòsits per a ajudar les classes humils a ascendir en les seves condicions de treball. Però el Govern s'enfrontarà contra aquells elements que sostenen la teoria, sovint proclamada, a vegades encoberta, que cal destruir l'economia i produir el caos amb la illusa esperança que darrera això vindrà un sistema més pur de reivindicació obrera, quan la història i l'expediència demostrin com la societat es defensa i com darrera del negre interrogant sorgeix sempre l'amenaça terrible del feixisme que amenaça la pau del món. (*Molt bé! Aplaudiments en la Majoria.*)

El Govern, per tant, es mantindrà en el seu lloc i donarà la perenne sensació que és ell el qui governa i que no viu sota l'imperi de la coacció de ningú.

Ah!, ah! És clar, si el Govern no pot admetre coaccions, de qui menys les pot admetre és de les classes privilegiades; una taula buida mereix respectes, molts més respectes que una taula ben servida. Les classes capitalistes s'han de convèncer que un triomf de les forces d'esquerra significa una ascensió en les condicions de treball. Nosaltres ens enfrontarem contra aquestes actituds endèmiques d'inquietud i de violència i contra elements pertorbadors sistemàtics que, per tant, no pertanyen a grups solvents, o almenys no empenen una tàctica solvent. Ah!, però les classes capitalistes que vagin en compte, molt en compte en dificultar, en obstaculitzar la tasca del Govern, en tancar-se en tossuderies egoistes, en voler mantenir d'una manera inexorable situacions de privilegi, en fer campanyes sordes, en facilitar informacions falses, perquè, ni per l'amenaça ni per l'afalac, que tant saben emprar, el Govern no es deixarà obstaculitzar i està determinat a adoptar

contra d'ells mesures audacioses. (*Rumors d'aprovació en la Majoria.*)

Per a les classes capitalistes seria una bona, una saludable tàctica, comprendre que han d'ajudar els esforços del Govern en la seva obra de renovació i de transformació; perquè si no es fa des de dalt, vindrà imposada des d'abaix, amb dany per a tots, però més per a ells, que tenen més per perdre.

Ara bé, senyors Diputats, senyors Diputats de la Majoria i correligionaris tots de Catalunya: Els homes del Govern estem ací en deure de sacrifici. El governar no és pas en aquestes hores una cosa falaguera; però cal resistir, cal aguantar. A mi em seria molt plaent i, potser n'he guanyat el dret, de sostreure'm al treball i a les inquietuds d'aquestes hores, però estic ací i aguanto. Aguanto el mateix que els meus companys. Molt sovint el cor se me'n va al carrer, al soroll del carrer, i fins a l'ambició dels nous anhels. També tinc pressa per anar endavant. Però vull trepitjar sobre terreny ferm i aguanto. És possible que en aquesta lluita caiguem gastats, desfets, però si hem fet un servei a la pau, a l'economia i a la riquesa de Catalunya, tant seval! Quin orgull més formidable!

Podria delegar les meves funcions executives i quedar-me en el pla superior de President de la Generalitat perquè altres rebessin el cop fort de les lluites apassionants que són el signe d'aquest temps. Podria fer-ho. A més, això respon a la concepció que jo tinc del que ha d'ésser la figura del President de la Generalitat: apartada d'aquests embats. Però el Govern no ho vol. Altres elements consideren que avui jo sóc una persona convenient com a President de les funcions executives; i jo sóc ací, i aguanto, en espera de què un moment, com més aviat sigui millor, pugui restablir el que jo entenc que ha d'ésser la constitució del Govern i la figura, com he dit, de President de Catalunya.

Senyors Diputats: Que ningú de vosaltres es deixi portar per la vana i fàcil populatxeria de servir i estimular apassionaments o demandes que vinguin a dificultar o a pertorbar l'obra del Govern de Catalunya. Aguanteu també vosaltres. Aguanteu també vosaltres, perquè tots, amb contacte de colzes i amb ritme apressat, però traçat, segur, poguem anar endavant per al bastiment de la meravellosa Catalunya dels nostres somnis. Perquè l'obra que es pot fer és extraordinària. Catalunya s'ho val; s'ho val, per la sensibilitat artística del seu poble, pels seus afanys de cultura, per la bellesa de la seva terra i pel seu sol esplendent. El nostre sentiment nacionalista, cada dia més viu, té avui les més altes ambicions per a la glòria de la pàtria. (*Molt bé!*)

Aquest Govern és, serà, el que, per primera vegada ha de dirigir els destins de Catalunya en la plenitud de la seva autonomia. L'obra de passos i de valoracions va endavant. S'han rectificat disposicions antiestatutàries inspirades en un rezel de l'autonomia, algunes d'elles anteriors ja al 6 d'octubre. S'ha fet el traspàs i la valoració de Sanitat, que permetrà emprendre aquesta obra, fins avui, per manca de mitjans, gairebé inèdita a Catalunya. Esperem que d'aquí a pocs dies, ja que per al dia de demà s'ha convocat la Junta de

Seguretat, tindrem traspassats els serveis d'Ordre Públic. I això necessita la compensació, per les despeses que suposa, i ens serà retornat l'impost de drets reals que se'ns va concedir i del qual s'incantà àvidament el Govern de Madrid de l'octubre del 1934.

Així que estiguin realitzats aquests traspassos, o, millor dit, aquestes restitucions, ens trobarem amb serveis cedits per valor de 89.131,937 ptes., amb un excés de 15.180,953 ptes. sobre la suma de contribucions territorials, i caldrà acudir a les participacions sobre els altres recursos previstos per l'Estatut. Manquen encara serveis a traspassar i valoracions a aprovar, però el Govern anterior havia ja adoptat l'orientació, que aquest portarà a cap, que l'entrada de Catalunya en la plenitud autònoma quedi consagrada amb un gran pla reproductiu d'obres que permeti al nostre país situar-se al nivell més alt de la civilització. La nostra Catalunya no serà mai una Catalunya en ruïnes, sinó una Catalunya rica i plena, en la qual l'avenç social i polític, ordenat en les possibilitats de cada hora, sigui un estímul per a l'avenç i el perfeccionament de l'esdevenidor.

A Catalunya arrelen tot seguit les iniciatives d'ordre cultural i artístic, per la sensibilitat romàntica de la seva ànima. I això ho estimularem. Com estimularem els esports, la cultura física, el cooperativisme, tot el que forma, en fi, el conjunt de la vida espiritual i econòmica del nostre poble admirable.

L'acció del Govern serà metòdica i traçada, obeint a un pla. No fa molt de temps els elements que integren la nostra economia, especialment l'estalvi popular, ens donaren una prova de confiança de la qual ens farem mereixedors. No comprometrem el futur ni el crèdit que tenim.

Mentre preparem aquest pla extraordinari de què he parlat, que tant contribuirà a remeiar també l'atur forçós, elaborem el Pressupost del segon semestre del 1936, que serà encara un Pressupost de transició en espera de què el proper Pressupost del 1937 contindrà ja, definitivament estructurats i articulats, tots els recursos del nostre país autònom.

Dies passats, quan vaig obrir les consultes per a la formació d'aquest Govern, moltes minories, o representants polítics de forces de dret i de forces d'esquerra, varen coincidir en la necessitat d'aprovar tant aviat com es pugui la Llei electoral. Tenien raó. La Llei electoral constava en el conjunt del programa que vaig establir jo el primer dia que, presidint el Govern, vaig comparèixer davant del Parlament. Tenen raó. La Llei electoral està ja dictaminada, però, i a punt de discutir, i es discutirà immediatament.

Les forces del Front Popular coincidiren també, totes, en altre ordre d'idees, en la necessitat que hi havia d'acabar, d'enfrontar-se amb les manifestacions violentes del feixisme. També tenen raó. Per molt que escandalitzi, jo he de dir que amb això em sento belligerant, i quan tingui en la meua mà tots els mitjans necessaris, totes aquestes manifestacions pertorbadores i violentes, Acció Ciutadana, Feixisme, gosadia, és dir, pistolisme i audàcia, tot això ho aixafaré i no aixecaré més el cap. (*Molt bé! Molt bé!, en la Majoria.*) És

una declaració que faig sota el meu risc i la meua significació purament personal. (*Rumors.*)

Altres lleis que vindran aquí són les següents: Llei de divisió territorial; Llei municipal en la part d'exaccions locals; Llei d'Administració i Comptabilitat, Estatut de Funcionaris; Llei d'Ordenació Bursàtil; Lleis complementàries de l'Estatut Interior; Ordenació lògica i justa dels recursos que nodreixen les finances de la Generalitat.

Senyors Diputats, heus ací el nostre programa; la nostra invocació al país, el compliment del nostre deure en ares del benestar de Catalunya i de la República.

Qui ens vulgui ajudar, que ens ajudi.

He dit.

(*Grans aplaudiments en tots els sectors governamentals i en els reconcs de la Unió Socialista de Catalunya.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL: Honorable senyor President de la Generalitat; honorables senyors Consellers que formeu el Govern de Catalunya.

Encara que no fos més que per un deure de cortesia, ha de correspondre la Minoria de Lliga Catalana a les paraules del senyor President de la Generalitat, en el moment de la presentació del nou Govern de Catalunya després de la crisi que darrerament s'ha solucionat.

Jo corresponc a la presentació que el senyor President ha fet de totes les personalitats del Govern, saludant, no solament aquells que vénen ara a seure en aquest Banc del Govern, sinó els que, formant part del Govern anterior, continuen formant part de l'actual.

Jo no sé si, a més del que el senyor President ha manifestat respecte de les qualitats personals, indubtables, dels nous membres del Govern, en la solució d'aquesta crisi s'ha respost a algun altre pensament, íntim, subconscient, tal vegada no prou definit, però que, no obstant, potser sura dintre del pensament del senyor President. S'ha parlat repetidament, abans de la crisi última, i sobretot en les consultes que hi ha hagut durant la crisi, de la necessitat d'anar a l'aprovació d'una Llei electoral catalana, el més ràpidament possible. El senyor President ha dit que aquesta llei vindria de seguida aquí per a ésser discutida, i, després de la discussió, aprovada en la forma que el Parlament cregui convenient.

Però la Llei electoral ve a representar alguna altra cosa — que jo crec que tal vegada pot veure's a través de la solució d'aquesta crisi — que venia apuntada en algunes de les consultes celebrades pel senyor President, per part d'alguns en forma explícita, per part dels altres en una forma insinuada. Vull dir que la Llei electoral representa la possibilitat, i no solament la possibilitat sinó tal vegada la probabilitat, que es cregui en la necessitat d'anar a una renovació del Parlament. I jo demano: ¿És que tal vegada la solució d'aquesta crisi, en la qual han vingut a formar part del Govern de la Generalitat tres nous individus, cap d'ells sortit del Parlament català, representa la idea que aquest Parlament ha acabat la seva funció? Faig únicament aquesta insinuació, per-

què crec que en els moments actuals en què no solament és necessari anar a totes aquelles coses que el senyor President ha dit, de la plasmació de tots aquells objectius que el Front Popular, que va anar a les eleccions i guanyà les eleccions, havia de portar a la pràctica, crec jo que és l'hora, més que de res, d'anar a un període constructiu de l'autonomia de Catalunya, a l'estructuració d'aquesta autonomia, en forma que quedi tan sòlidament afermada que no pugui témer en absolut cap mena de contradicció que pugui socavar-la.

El senyor President ha fet una indicació d'això en la darrera part del seu discurs, anomenant-nos els Projectes de Lleis complementaris de l'Estatut que han d'ésser base d'aquesta autonomia. Jo hauria preferit que hagués estat en la primera part del discurs, que el senyor President de la Generalitat hagués dit que la necessitat inapellable, inajornable d'avui era anar a aquesta època constructiva de la nostra autonomia.

Fa pocs dies, quan el senyor President de la Generalitat va dignar-se honorar Lliga Catalana demanant-la a consulta amb motiu de la crisi, jo li vaig dir que entenia que per anar a aquest camí constructiu de l'autonomia de Catalunya era el principal que el nou Govern encaminés ja les coses en forma que tots els catalans poguessin ajuntar-se en aquest treball, en aquest treball immens que tenim a fer, perquè l'autonomia de Catalunya quedi fortificada i tothom contribueixi a què aquesta autonomia sigui una efectivitat brillant i formosa.

Per això cal, senyor President de la Generalitat, cal, individus del Govern tot, que les lleis i els actes del Govern no cerquin precisament la satisfacció d'un partit, sinó que cerquin, per damunt de tot, la satisfacció de Catalunya. Que en totes les coses que el Govern indiqui i que el Govern faci, no es cerqui únicament el favor d'uns interessos o d'uns drets, sinó que el Govern procuri coordinar els interessos i els drets de tots, de manera que puguin superar-se les diferències que hi hagi entre uns i altres.

Cal, de totes maneres, que no s'aparti a ningú de la fe i l'entusiasme en l'autonomia per tal que tothom pugui lluitar amb aquesta fe i entusiasme que tots necessitem per a portar a cap, d'una manera perfecta, l'autonomia.

Nosaltres hem d'ajudar, senyor President de la Generalitat; nosaltres hem d'ajudar, senyors Consellers i senyors Diputats tots. I jo puc dir-vos que nosaltres tenim un desig ardent de col·laborar en aquesta obra, des d'aquí, des de l'oposició — que també des de l'oposició es col·labora — i en tots els llocs en els quals puguem nosaltres fer alguna cosa en pro d'aquesta autonomia. Col·laboració que desitgem nosaltres, no per a nosaltres solament, sinó per a tots els nuclis de Catalunya que tenen un ideal i que tenen un pensament, perquè units tots és la millor manera que podem arribar a fonamentar una autonomia perfecta i plena.

Però, senyors del Govern, per això és necessari que extirpem tot el que pugui dividir els uns i els altres; per això és precís que no hi hagi persecucions innecessàries — persecucions innecessàries! — que no hi hagin persecucions de cap mena

per part del Govern i que únicament hi hagi l'aplicació de la llei d'una manera concreta i equitativa; per això és precís que fugim de tot el que sigui aquell partidisme, a què abans m'he referit, amb el qual es puguin atropellar drets i interessos dels uns i dels altres, perquè aleshores podrien haver-hi sectors que perdessin la fe en aquesta autonomia, i això fóra el pitjor que podria passar a Catalunya.

Jo em congratularé molt — i amb mi aquesta Minoria — que representi el nou Govern una rectificació en algunes coses que havia seguit fins ara, i em felicitaré — i crec que amb mi es felicitarà tot Catalunya — que la mateixa presència en aquest Govern d'un home de Dret que ha sortit del més alt Tribunal que tenim a Catalunya faci que cessin tota classe de violències i s'apliqui únicament i exclusivament el Dret, amb el compliment de la llei els uns i els altres, a tots els catalans; que cessi tot el que pugui ésser atemptat al que representa la voluntat popular, que encara que sigui de sectors determinats, com són els Ajuntaments nascuts de la voluntat popular, no siguin atropellats, no siguin destituïts, no siguin, en una forma o altra, canviats per persones que no surtin de la voluntat popular. Solament d'aquesta manera, solament unint-nos tots, mirant únicament i exclusivament el bé de Catalunya i fent que totes les forces catalanes puguin contribuir a l'obra del Govern, dirigida a aquesta reconstrucció i aquesta estructuració de l'autonomia catalana, podrem arribar a aconseguir el que ha dit el senyor President de la Generalitat que era el seu pensament i el seu anhel més fort.

Únicament així podrem arribar a constituir una Catalunya forta i una Catalunya plena en la qual se sentin satisfets tots, fent el Govern que els interessos dels uns i dels altres i els drets dels uns i dels altres siguin superats per unes normes de Govern concretament justes i concretament equitatives. I res més. (*Aplaudiments en els escons de la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Honorables senyors del Govern de la Generalitat i senyors Diputats: En primer lloc he de justificar que, després de reintegrat als bancs d'aquesta Minoria el nostre company Comorera, avui, per excepció, continuï jo portant la veu de la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya.

Siguin les nostres primeres paraules de salutació efusiva i càlida al nou Govern de la Generalitat, que com es veurà després en votar-se el vot de confiança, mereix tota la nostra confiança.

I, dit això, dues paraules solament de glossari a la presentació que l'honorable senyor President de la Generalitat ha fet del nou Govern.

També nosaltres consideràvem que estava plenament justificada aquesta crisi del Govern. Aquesta crisi era inevitable, després de l'acord que va prendre el Congrés d'Unió Socialista de Catalunya. Potser no era tan inevitable que la crisi fos immediata a aquest Congrés. No sabem concretament les paraules amb què fou transmès l'acord, però sí que sabem que l'esperit del nostre Congrés no era pas de produir cap trasbals en la política

catalana en un moment immediat. Efectivament, el nostre partit va dir que considerava més eficient per a la política de classe, en els moments actuals a Catalunya, que el representant d'Unió Socialista de Catalunya fos separat del Govern de la Generalitat. Però, precisament per a comprendre els fets polítics, s'han de jutjar en cada moment una multitud de dades que són de caràcter imponderable per les masses dels partits; és per això que varem donar un vot de confiança al Comitè Executiu del partit perquè quan fos el moment oportú dintre de la política del país manifestés a l'honorable senyor President de la Generalitat la conveniència de retirar el nostre company en el Govern. Però la crisi s'ha produït, i com que també s'havia de produir, el factor no té la major importància; i la crisi s'ha resolt, afortunadament, amb una rapidesa per la qual jo felicito el senyor President de la Generalitat.

La crisi s'ha resolt amb rapidesa, sí. ¿S'ha resolt bé? Segons el nostre concepte — ja ho sap el senyor President de la Generalitat i ja ho sap l'opinió pública també — no s'ha resolt bé.

Nosaltres varem donar la nostra opinió, referent a què en els moments actuals creiem que es podia formar el Govern més convenient a la política catalana, i a la constitució actual del Parlament de Catalunya. Varem témer, i així ho varem exposar, que la tendència netament de classe que representava el nostre company Comorera dintre del Govern, podia constituir un contrapès — contrapès de caràcter ideològic, naturalment — a altres tendències més conservadores que podien haver-hi dintre del Govern que la tendència representada per Esquerra Republicana de Catalunya. I creiem nosaltres, doncs, que desaparegut aquest contrapès que representava la tendència de classe del nostre company Comorera, era convenient per la política catalana que desaparegués també en la constitució del Govern la contrapartida i quedés constituït un Govern netament d'Esquerreres. Així creiem que ho necessitava la constitució del nostre Parlament, així creiem que ho necessitava la tendència política actual del nostre país. El senyor President de la Generalitat ens ha donat l'assegurança que això no és precís, que el contrapès que representava la tendència de classe, que representava el nostre company Comorera, no és indispensable dintre del Govern i la tendència netament esquerrana seguirà imperant en el Govern de Catalunya. Nosaltres ens felicitem que això sigui possible i que aquesta tendència vagi endavant, que s'encamini en aquest sentit.

Hi ha un altre detall en la constitució de l'actual Govern de la Generalitat que no ens acaba de plaure del tot. Partidaris com som de dir les coses clares i dir-les en el moment oportú, creiem que aquesta és l'hora de manifestar-ho. Em refereixo a la introducció dels tècnics dintre del Govern. Nosaltres no tenim pas un concepte pejoratiu dels tècnics. Som entusiastes de la tècnica en totes llurs manifestacions, però creiem que la tècnica s'ha de tenir en els llocs on la tècnica és necessària. Els tècnics especialitzats, com a homes de Govern, en general, són homes catastròfics, i el concepte de tècnic és per nosaltres un concepte fracament pejoratiu quan es tracta de la governació del país.

És per això que la sola raó de què un home sigui tècnic no implica per nosaltres cap motiu per introduir-lo en la governació d'un Estat, sinó que més bé això és per nosaltres una raó en contra d'aquesta mateixa introducció.

A propòsit d'això, jo em permeto intercalar una observació que volia fer en qualsevol altre moment al senyor President de la Generalitat, però que em porta precisament a fer-la ara el tema que estem tractant. Tots hem pogut llegir a la Premsa d'avui que entre les visites rebudes per l'honorable President de la Generalitat, n'hi havia una constituïda per la Sala de Govern de l'Audiència de Barcelona, visita feta amb el desig de felicitar l'honorable President per la bona tria que ha fet del senyor Conseller de Justícia i Dret. Nosaltres, d'això, volfem queixar-nos en un moment oportú, volfem queixar-nos de què aquestes felicitacions poguessin fer-se, i potser elles són una conseqüència del concepte a què abans em referia sobre la introducció de tècnics en la governació de l'Estat. Els funcionaris de l'Administració de Justícia són, com ja ho diu la paraula, funcionaris; creiem nosaltres, per tant, que no han d'opinar i que no han d'anticipar-se a l'opinió del país manifestant si creuen encertada o no la constitució del Govern i menys encara si ha estat encertada o no ha estat encertada l'elecció del Conseller que els afecta directament a ells com a tals funcionaris. Si aquests funcionaris, cada vegada que s'elegeix un Conseller, van a felicitar el senyor President de la Generalitat, aquella felicitació, per obligada, per normal, serà sobrera, no dirà res. Però si només van a felicitar el President de la Generalitat en certes ocasions, aquells funcionaris implícitament donaran un vot de censura al seu Conseller quan deixin d'acudir a fer aquesta felicitació. És per això que nosaltres no voldríem mai veure felicitacions d'aquesta mena i menys encara anticipant-se al vot de confiança que indubtablement donarà el Parlament a l'honorable President de la Generalitat i a tot el Govern, perquè és el Parlament i solament el Parlament, el qui ha de donar aquests vots de confiança.

Ja hem fet les petites observacions, les lleus observacions que ens ha merescut la presentació feta pel senyor President de la Generalitat del Govern. I, ara, jo vull significar que no ha de quedar entre nosaltres cap motiu de separació. Som nosaltres un dels puntals, gran o petit, però puntal al cap d'avall, del Front d'Esquerreres de Catalunya. Som entusiastes càlids del Front d'Esquerreres de Catalunya. Creiem que la doctrina dels Fronts Populars, si no s'hagués inventat, s'hauria d'inventar avui; la doctrina dels Fronts Populars ha d'ésser la salvació dels homes de cor de tot el món. És per això que nosaltres, fora de l'esfera del Govern, allunyats de l'esfera del Govern, i portats a proximitat del Govern, a regions de franca companyonia amb el Govern, encara que fora del Govern hem de subratllar que continuem essent uns entusiastes incommovibles de la doctrina del Front Popular. Creiem que és això el que ha d'aguantar la política d'esquerreres a la nostra terra i a totes les terres del món. Creiem que, en darrer terme, és aquesta la doctrina que ha de donar pas franc al socialisme a

les terres occidentals d'Europa, i si nosaltres anem a la implantació del socialisme, una eina que considerem que pot ésser de gran eficàcia per aconseguir tal implantació ha de merèixer totes les nostres simpaties i tot el nostre entusiasme.

I res més. La doctrina és aquesta. Quant als homes, hem de dir que mereixen tota la nostra simpatia. El sol fet d'haver viscut junts moments de dolor és prou per a deixar segellada per sempre més una amistat i una simpatia. La simpatia personal d'aquesta Minoria als homes del Govern no ha de faltar-los; trobarà sempre el Govern la nostra col·laboració política des d'un punt de vista diguem-ne d'oposició, i aquesta serà la nostra posició oficial en aquests moments dintre dels termes d'amistat amb què sempre ens hem produït, i dins dels quals pensem continuar produint-nos.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Dencàs.

El Sr. DENCAS: Honorables senyors del Govern de Catalunya; senyors Diputats: Aprofito aquesta avinentesa de glossar el discurs de presentació d'aquest nou Govern, que acaba de fer l'honorable President de Catalunya, per a marcar una posició política dintre d'aquesta Cambra en nom de l'Agrupació d'Estat Català.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Em permet la V. S. una pregunta?

El Sr. DENCAS: Encara que en vulgui dues.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Ja està segura la V. S. que el fundador d'Estat Català, al qual suposo que vol servir una fidel memòria, estaria d'acord amb què un home que ocupa la vostra posició fes ostentació d'aquest nom?

El Sr. DENCAS: Vaig a contestar la V. S.

El Sr. PRESIDENT: Jo prego al senyor Dencàs que continuï parlant sense dialogar.

El Sr. DENCAS: Però he de contestar a un senyor Conseller, i en aquest sentit vull dir-li que jo crec que aquesta pregunta l'hauria pogut formular el senyor Conseller de Cultura al Congrés recentment celebrat d'Estat Català. (*Rumors.*)

El Sr. PRESIDENT: Continuï el seu discurs la V. S.

El Sr. CONSELLER de Cultura: És que n'hi ha uns altres que tenen un altre Congrés anunciat sota el mateix nom! (*Rumors.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: (*Dirigint-se a la Majoria*): Deixeu-lo parlar. (*Rumors.*)

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Segueixi la V. S., senyor Dencàs.

El Sr. DENCAS: Seguiré si la Presidència m'empara en el meu dret a fer ús de la paraula.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència empara tots els senyors Diputats en l'ús de la paraula i prega a tots els senyors Diputats que no facin interrupcions, tota vegada que ja tindran ocasió de contestar després, a part que produir-se així és més parlamentari i més eficaç.

El Sr. DENCAS: Doncs en nom d'aquesta Agrupació d'Estat Català, marquem una posició des dels escons de l'oposició. No representa ella ni el desig d'obstaculitzar ni d'entorpir la marxa del Govern en l'execució de tot el programa que pugui desenrotllar en bé de les coses de Catalunya.

Nosaltres, àdhuc des de l'oposició, podem portar la nostra col·laboració a tot allò que tendeixi a enfortir la nostra estimada pàtria catalana.

Nosaltres col·laborarem en tota la tasca legislativa i per a nosaltres aquesta col·laboració no significa en absolut que hagi d'ésser la nostra fita espiritual ni aquest Estatut ni altres Estatuts que degut a la vostra intervenció puguin engrandir l'autonomia de Catalunya. Per nosaltres, la nostra fita és la independència, és la llibertat absoluta de la nostra pàtria. De moment acceptem l'Estatut, i totes les coses que es facin per Catalunya, però sense oblidar aquella fita de les nostres aspiracions i de la nostra espiritualitat.

Heu remarcat, senyor President, en enumerar les lleis que voleu portar a aquesta Cambra, una Llei electoral que ja està dictaminada, i això per a nosaltres té una importància gran. Contribuirem a aquesta discussió i no volem amagar la nostra posició que som partidaris d'un sistema proporcional per creure que és el que millor pot portar als organismes públics el veritable sentit del poble, i els diferents matissos del pensament de casa nostra.

En aquest sentit col·laborarem i en aquest sentit marquem la nostra tasca. En tot l'altre, no us desitgem altra cosa que molts encerts. No oblidem pas que la vostra posició d'avantatge en aquests moments continua, motivada pel fet de tenir una minoria considerable en el Parlament de la República espanyola, que serveix de suport al Govern que avui mana, i que teniu representants, en nom d'aquest partit, el Govern d'Espanya. Aquesta col·laboració, indubtablement, no l'hauréu donat vosaltres sense tenir l'assegurança que tota aquella sèrie de coses que encara manquen traspasar de la implantació de l'Estatut, seran degudament retornades a Catalunya i degudament valoritzades. I res més, senyors Diputats. Ens abstindrem; no podríem donar nosaltres el nostre vot de confiança, sense que això signifiqui un obstacle ni una oposició a aquest Govern; hi col·laborarem segons la nostra posició, segons la nostra intervenció espiritual i segons les nostres conviccions polítiques profundes. En aquest sentit col·laborarem en la tasca de l'engrandiment de la nostra pàtria.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Lloret.

El Sr. LLORET: Honorable senyor President i senyors Consellers del Govern de Catalunya; senyors Diputats: Si mai sento representar la mínima expressió de la representació del partit d'Acció Catalana Republicana, és en aquests moments en què he d'aixecar-me a adreçar-vos la paraula. Però jo no podria silenciar, per aquesta representació que porto, l'afalag que significa per al nostre partit les lloances que li ha adreçat l'honorable senyor President. Jo les recullo i agraeixo, per a correspondre-hi amb un aclariment concret que ja venia implícit en la nota que férem pública en tenir l'honor d'ésser consultats. Nosaltres consideràvem que formant-se aquí un Govern homogeni d'Esquerra Republicana, o amb la col·laboració d'Acció Catalana, nosaltres, per virtut dels nostres pactes, per virtut de la nostra significació, veníem obligats a recolzar aquest Govern. Jo dic

a l'honorable senyor President i al Govern que poden comptar, no solament amb la representació autoritzada en el mateix Govern, sinó que aquí, i principalment al carrer, Acció Catalana continuarà mantenint els seus ideals que es concreten precisament en aquella paraula justa com moltes altres que ha dit l'honorable senyor President: Cal aguantar, passi el que passi i calgui el que calgui. De les funcions, de l'ordre en què han de venir les lleis, no hem d'ésser pas nosaltres els que hem de marcar-ho; nosaltres avui no podem fer més que la declaració de la nostra conformitat amb el programa que ha portat aquí el Govern, i declararem que votarem amb entusiasme la proposició de confiança que es presenti. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Senyors Diputats: Hem escoltat amb l'atenció que mereix la presentació que del nou Govern ha fet l'honorable senyor President de la Generalitat.

Realment, circumscrita la part realitzable del programa del Front d'Esquerrres a les possibilitats legislatives catalanes, subscribim la declaració feta pel senyor President que està gairebé tot assolit i fem crèdit a les seves paraules que el poc que resta per consumir està en òptimes vies de realització.

Hi ha hagut alguns punts del discurs del senyor President que ens han impressionat vivament.

Ha parlat de la *taula buida*; frase que ha d'emocionar a tot home ben nat. Els drets a assolir que significa la taula buida! I tantes que n'hi ha de buides!

Ha alludit a les dretes. Jo bé voldria que les dretes — entenent per dretes allò que en diuen els «sagrats interessos» — fossin intelligents. Fa molts anys que els demòcrates ho desitgem que puguin ésser intelligents les dretes espanyoles. Oïda que aquesta vegada puguin sentir les paraules que des d'aquí se'ls han adreçat! Que siguin menys afanyoses del domini, del domini en el sentit romà: sobre la terra no, sobre el poble; que es poguessin desfer d'aquestes relíquies nombrosíssimes i molt arrelades, encara que senten dintre seu, del feudalisme, havent-lo convertit en un feudalisme industrial...

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: No demaneu impossibles!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: ...que la seva cobejança fos una cobejança intelligent i raonable, que seria fins a cert punt perdonable, en el moment històric que estem. Suposo que el veritable regisme dels seus interessos, en tant i quan poguessin ésser considerats com a subsistents per una raó material, depèn d'ells en gran part. Temo que serà inútil. (*Rialles.*)

Però també m'ha impressionat molt, i no em ve de nou, l'allusió que ha fet el senyor President a les forces polítiques que recolzen el Govern — és a dir que recolzen, que l'haurien de recolzar, que l'haurien de recolzar, perquè no basta una adhesió ideològica; no n'hi ha prou en venir a votar aquí i votar a fora; és precis no deixar-se portar, no diré jo per una demagògia, però sí per una manca de serenitat, i tot creient que s'ajuda el

Govern i que se serveix a Catalunya el que es fa és — i això és el que el senyor President ha volgut dir —, posar bastons a les rodes del Govern, és posar bastons a les rodes de Catalunya.

A mi, els tècnics no em fan fred ni calor al Govern, com a tècnics; però jo entenc que en certs departaments és un encert que es formi un gabinet — que per cert són *rara avis* — amb homes que tot i éssen tècnics i que malgrat, potser, d'ésser tècnics, són homes que posen la tècnica als serveis d'uns ideals. Em fa el mateix efecte que allò que diuen certs elements retògrads, que «a les Corporacions públiques cal fer-hi més "ministació"» — així, amb una eme — i menys política. No, no, no! Perquè cal anar a concretar el per què jo faig aquesta paritat. Amb la prujia del tecnicisme, no, perquè ens portaria de pas al sistema corporatiu. Però que vagin tècnics inspirats per ideals demòcrates, d'alliberament social i d'alliberament polític, explícitament tècnics i estrictament tècnics, jo crec que no pot ésser vist amb massa recel, ans al contrari, ha d'ésser una esperança i una eficàcia major.

El Govern no ha de viure sota l'imperi de la coacció de ningú; és elemental. Per això algunes vegades hem vist, escruixint-nos-en, que elements que pel fet de sostenir una causa justa han merescut gairebé la predilecta atenció del Parlament de Catalunya i del seu òrgan delegat que és el Govern, hagin, potser sense voler, entrat en els termes del que en podríem dir la coacció. Ara, que és gairebé preferible aquesta coacció, amb tot i ésser condemnable, que no pas la coacció a què també feia referència el senyor President: d'aquests elements que es diuen d'ordre. És clar: l'ordre del presidi, l'ordre del cementiri, l'ordre del regiment; per a ells l'ordre és el mutisme, el mutisme no solament oral, sinó el mutisme àdhuc intern. L'ordre perfecte per a aquesta gent seria regnar damunt d'un poble d'idiotes. I aquí té el Govern una ocasió de poder paliar l'atur forçós, no solament amb els projectes d'obres reproductives que tingui pensat executar, sinó sobretot a les grans ciutats, per exemple a Barcelona, procurant trobar els mitjans perquè no es puguin suspendre les obres, procurant trobar els mitjans perquè les obres en construcció es continuïn malgrat el propietari, que les fàbriques no s'aturin, i altres procediments que el bon zel del Govern no deixarà de trobar.

El senyor Abadal, millor dit, el senyor representant de Lliga Catalana, m'ha semblat que em feia una allusió que m'obliga a molestar l'atenció de la Cambra per a contestar-la. No s'ha referit a mi precisament, sinó a les manifestacions que vaig tenir l'honor de fer quan vaig tenir ocasió d'ésser cridat a consulta pel senyor President de la Generalitat, respecte la dissolució del Parlament. Jo no ho vaig dir per alimentar les il·lusions de Lliga Catalana de treure una majoria en les pròximes eleccions...

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ja es veurà!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Al contrari; jo ho vaig dir per creure que el color d'aquest Parlament es decantarà més cap al roig en unes noves eleccions...

El Sr. DURAN I VENTOSA: El que sigui!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Això contraria els desigs dels senyors de Lliga Catalana. Ara, que també m'escama molt el proporcionalisme que tant exalten els senyors Diputats de diversos partits. Nosaltres estem en el cas, encara, de creure — i així pretendrem demostrar-ho quan vingui la discussió de la Llei electoral — que el país no està encara prou madur per a anar al sistema proporcional; és molt difícil encara a la nostra democràcia el formar Governos forçosament de coalició. Bo és que es puguin formar de coalició quan al país convenen les coalicions governamentals que volen dir coalicions parlamentàries, que és al meu entendre un recurs governamental que hem de procurar no haver-lo d'emprar ni haver-lo de menester, el de formar per força Governos de coalició, perquè llavors es dedibuixa tot el programa; no és que es difuminen les responsabilitats, però sí que es distribueixen les glòries, car es anfibològica i grisa l'obra que pot fer, i el nostre poble no està en condicions polítiques ni psicològiques per a anar a mitges tintes ni a obres que no tinguin un perfil clar, un perfil determinat. Perquè diem que no està en maturitat, per això nosaltres sentíem amb tant d'interès les apellacions que el senyor President feia als sectors proletaris, no recomanant-los que renunciïn a aspiracions, ni que deixin a reserva aspiracions concretes, sinó que les metoditzin, que sigui predominant en elles el sentit de la realitat, no per a sotmetre's a la realitat, sinó per a no capgirar-les en forma contraproduent precisament a allò que es va a assolir. La maturitat nostra no podrà assolir-se ja. Aquest problema tindrà sempre aquest caire agre i cantallut, perquè aquí, a Espanya, ens manca — i fa vint anys que ho vinc dient, i no ho he descobert jo —, ens manca el període que a l'Europa occidental ha seguit la democràcia liberal. Nosaltres ens trobem sense que la nostra història hagi tingut un segle de democràcia liberal, com l'han tinguda França, Bèlgica, Holanda, tradicionalment Anglaterra, i en canvi els problemes econòmics i socials ens encalquen d'una manera apremiant i urgent, perquè aquests problemes no són uns problemes exclusivament nostres, íntims, sinó que són universals; estem ara en un tombant de la història, en la crisi del capitalisme, i ens trobem que aquests problemes econòmics i socials, aquí agreujats per la passió del nostre temperament, cauen damunt d'un terreny que no ha estat conreat per la democràcia liberal.

Amb les poques paraules que he dit, molegant la Cambra, no he manifestat res que discrepi del que ha manifestat el cap del Govern. Nosaltres tenim la seguretat que l'actual Govern posarà de la seva part tot el possible per a respondre a la confiança del país; nosaltres creiem que el país té confiança en aquest Govern, i nosaltres també li ho demostrarem com a part del país.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat i la sessió pers menys de deu minuts.

(La sessió resta suspesa, fins qua a les set de la vetlla i sis minuts torna a reprendre's, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.)

Al Banc Roig hi ha l'honorable senyor President de la Generalitat i honorables senyors Con-

sellors de Finances, d'Obres Públiques, d'Economia i Agricultura i de Sanitat i Assistència Social.)

El Sr. PRESIDENT: Continua el debat sobre la declaració del Govern. Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: Una salutació a l'honorable senyor President de la Generalitat de Catalunya i al Govern de la Generalitat que s'acaba de constituir, i unes brevíssimes consideracions al parlament que ens ha dirigit l'honorable senyor President de la Generalitat.

Dic brevíssimes, perquè l'honorable senyor President de la Generalitat, en parlar del programa del Govern, ens ha dit que era el programa del Front d'Esquerrres, que ja era el programa del Govern anterior, i jo no hauria de fer més que repetir els mateixos conceptes que vaig tenir l'honor d'emetre el dia que es va fer en aquesta Cambra la presentació d'aquell Govern.

En el programa exposat hi ha aspectes amb els quals jo puc trobar-m'hi d'acord; hi ha altres aspectes amb els quals des d'aquest moment sé que m'he de trobar discrepant, però aquest programa, com a obra de Govern, té un aspecte que és l'aspecte legislatiu, que és el que es realitza mitjançant els debats d'aquesta Cambra, i és aquí on es pot oferir la col·laboració que pot prestar una força que no estigui situada entre les forces de Majoria.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Cultura.)

Però hi ha un altre aspecte de l'obra de Govern, que ja no es refereix a aquella orientació de l'obra legislativa — que és molt natural que respongui a les idees, als imperatius del partit, sense que això vulgui dir que hagi d'oblidar en cap ocasió els interessos més alts, els interessos superiors de tot el país que és el de l'execució de les lleis, que és el garantiment dels drets dels ciutadans, i aquesta obra és una obra que no pot ésser una obra de partit. En aquest aspecte un Govern no es pot diferenciar d'un altre Govern, sigui el que sigui, de la ideologia que sigui. En el moment que es tracta d'exercir les funcions de Govern, d'aplicació de les lleis, de garantiment dels drets dels ciutadans, el Govern ha d'ésser absolutament imparcial i ha d'estar per damunt de les diferències que hi hagin entre els mateixos ciutadans. El Govern no pot tenir més que una parcialitat i aquesta és la parcialitat en favor de la justícia. És aquesta la cosa que nosaltres demanem i hem de demanar a tot Govern que es constitueixi sigui el que sigui; i és en tant que el Govern estigui disposat a actuar d'aquesta manera que nosaltres hem d'estar al seu costat.

Ha fet una referència l'honorable senyor President a les agitacions, als estats difícils d'ordre social que s'estan vivint, i ha fet una manifestació molt enèrgica en el sentit de dir que el Govern està disposat a impedir que aquesta agitació es surti del seu marge raonable i derivi en moments i finalitats que en lloc d'afavorir els interessos reals de la classe treballadora, van contra la manera d'ésser de la societat i de l'ordre constituït. Jo crec que és molt necessari que en aquests moments el Govern de Catalunya tingui aquesta

energia que ha demostrat aquí l'honorable senyor President; però també crec que és molt necessari que una invitació que ell ha fet a altre ordre d'elements, sigui escoltada.

Perquè és evident que hi ha d'haver en l'ordre econòmic-social del món una transformació i aquesta transformació interessa a tots que no sigui per la via de la catàstrofe; però també és evident que, perquè no sigui d'aquesta manera, hi ha de col·laborar tothom. Un Govern, un poble, un ciutadà, no poden constituir-se en defensors exclusius d'una classe o d'un sistema d'interessos; però si hi ha d'haver entre totes les classes i interessos una coordinació i una avinença en ares del bé comú, tothom ha de cooperar i tothom ha de fer el que sigui possible per a modificar les condicions reals de les coses en el sentit de facilitar aquella evolució que en un moment determinat sigui necessària i sigui justa.

Jo entenc, que avui estem vivint sota la pressió d'una agitació que no és simplement moviment de pura aspiració a un millor estat de justícia, sinó que té una finalitat política: la de destruir un sistema econòmic perquè pugui venir altra cosa que uns consideren millor i molts considerem pitjor. Però entenc, també, que al mateix temps que s'ha de fer tot el possible per a impedir aquesta maniobra que va contra la manera com nosaltres entenem que ha d'estar constituïda la societat, hi ha d'haver també per altra banda aquell estudi de les condicions necessàries perquè les realitats econòmiques vinguin a un punt de coincidència en allò que sigui just d'aquestes aspiracions. Ara vivim en el fons d'aquestes agitacions i crec que un element com un Govern és el que està millor situat perquè aquesta acció de coordinació dels interessos de tots sota el signe de la justícia, pugui ésser feta sense trasbalsos i amb un veritable profit no sols pel dia d'avui, sinó pel dia de demà. Per això jo entenc que és una avantatge que en el Govern que s'ha constituït no hi hagi participació que representi una classe, i no perquè no ens mereixin tots els respectes, sinó perquè en una posició d'energica imparcialitat, de cara als fets és necessari que tingui el Govern, el Govern es sentirà molt millor situat per actuar en aquella forma que en cada moment sigui més convenient al bé de Catalunya.

Ha parlat l'honorable senyor President de l'obra pel dia de demà. Realment, hi ha a Catalunya una gran tasca a fer, i en aquesta tasca, que s'ha de fer, ens podem trobar reunits els catalans que en altres coses ens trobem dividits.

Jo demano també al Govern de Catalunya — i ho exposo com una necessitat vital de Catalunya —, que tot i complint el mandat popular que el Govern com a representant dels partits i de les forces que li han donat la victòria es sent obligat a complir, no oblidí aquelles accions, aquells interessos, aquells ideals en els quals ens podem trobar reunits tots els catalans; i en allò que ens hagi de dividir, hi posi l'esperit de major equanimitat possible i faci per la seva banda els esforços necessaris — i nosaltres prometem fer-los — per a fer entre tots una Catalunya com tots la volem: una Catalunya gran. Podem diferir en la manera d'apreciar els camins per on hi arribarem,

però si nosaltres tenim una voluntat i ens esforcem perquè allò que ens divideix vagi perdent la seva virulència i allò que ens uneix vagi augmentant la seva virtut, vosaltres, per la vostra acció de governants; per l'acció fiscalitzadora, controladora, orientadora o en altres casos simplement aquiescent, de les oposicions, un dia els uns, altre dia no sabem qui, nosaltres arribarem a fer que sigui realitat el nostre ideal de Catalunya gran.

Jo ara, en els moments de la presentació d'aquest Govern, vull tenir la fe i la confiança que no és més que un pas més dels que estem vivint perquè un dia o altre arribi aquesta realitat que és per a tots una esperança.

L'honorable Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: L'honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

L'honorable Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: En realitat poques coses he de contestar, perquè les manifestacions exposades pels representants polítics que han fet ús de la paraula, no donen lloc a una-major extensió. D'una banda, naturalment, hi ha els discursos, hi ha les observacions fetes per les forces polítiques que, sense tenir representació en el Govern, han manifestat que hi donaran el seu recolzament, i així han acceptat — no tenien per què replicar — les directives que he donat jo en el discurs que he pronunciat anteriorment.

Jo agraeixo a la Unió Socialista de Catalunya, al senyor Simó i Bofarull i al seu company de minoria, senyor Ibars, la votació que faran de la confiança al Govern.

Recolliré ara el Govern, amb molt de gust, algunes de les observacions del senyor Ruiz i Ponsatí respecte al que acostumen a ésser uns governants tècnics; jo, en principi, hi estic conforme. Però espero que aquesta vegada, per la condició i pel matís de les persones, per la seva agilitat i pel complex de les seves condicions, que per això han estat requerits — si haguessin estat únicament i exclusivament uns tècnics desprovistos de sentit d'humanitat no se'ls hauria requerit — no tindran una efectivitat; també els Governs, per honrats que siguin, necessiten honorar-se de persones d'alta i prestigiosa figura com el senyor Corachan i del senyor Pere Comes.

A part d'aquestes manifestacions, dels grups que han fet l'honor de manifestar la seva solidaritat amb el Govern, en espera de la conducta que aquest segueixi, Lliga Catalana, com és natural, s'ha limitat gairebé a parlar de convivència i ha manifestat el seu anhel de cara a la inauguració de l'autonomia, en la plenitud de les funcions autònomes, i per a bastir la nova Catalunya, coincidissin i convergissin totes les forces catalanes. Ah! Nosaltres som aquí; que es situïn al darrera nostre, que ens recolzin i que ens acompanyin mentre portem a terme els compromisos del Front Popular, que seran sempre de cara a les necessitats de Catalunya, al bé de Catalunya i amb un profund sentiment nacionalista perquè aquest traspua, ha traspuat com a imperatiu primer en tota la doctrina i després en tot l'articulat dels programes i de les afirmacions del Front Popular. Si haguessin triomfat les VV. SS., no! Perquè havien de go-

vernar amb els elements amb que anaven aliats, haurien hagut de governar amb els enemics de Catalunya. (*Molt bé!, en la Majoria.*)

Diu després el senyor Abadal que les meves paraules respecte la necessitat de l'aprovació ràpida de la Llei electoral i, a més, la circumstància de figurar en el Govern uns Consellers que no són Diputats, potser vol dir que s'ha d'anar a la dissolució del Parlament de Catalunya. No vol dir res en pro ni vol dir res en contra. Vol dir que la Llei electoral era un programa de Govern que cal realitzar i vol dir que s'ha considerat necessari completar i formar el Govern amb aquestes personalitats, i res no té que veure amb el subconscient i, ni interiorment ni exteriorment, amb la vida del Parlament, amb la seva voluntat, amb la seva eficàcia i amb les necessitats que presenti la realitat política. Ja es veurà.

El senyor Romeva, una altra de les forces que estan en pugna amb el Govern, unes paraules d'atenció. Naturalment que m'ha de plaure molt que el senyor Romeva reconegui que l'ordre econòmic social ha de sofrir al món una profunda transformació. La V. S. està conforme amb les doctrines cristianes que l'inspiren. No sempre passa, no sempre passa. Quan es discuteix sobre interessos, sovint s'obliden les pràctiques de Crist. I em plau, per tant, subratllar aquesta manifestació de la V. S.

I res més. Nosaltres, tots, anem a realitzar una obra i hem de procurar realitzar-la de cara als interessos de Catalunya i a la voluntat del nostre poble. Nosaltres hi posarem tota la nostra bona voluntat. Ja he dit. (*Molt bé! Molt bé!*)

El Sr. PRESIDENT: Va a donar-se lectura a una proposició incidental.

(*Un senyor Secretari llegeix la proposició següent:*)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que subscriuen, després d'escoltar el discurs pronunciat per l'honorable senyor President de la Generalitat en l'acte de presentar el nou Govern a la Cambra, tenen l'honor de proposar l'adopció de la següent

PROPOSICIÓ INCIDENTAL

El Parlament ratifica plenament la seva confiança en l'honorable senyor President de la Generalitat i en el Govern que presideix.

Palau del Parlament, 28 de maig del 1936. — Galés, Arnau i Cortina, Farreres i Duran, Móra, Rovira i Virgili, Irla, Fàbregas, Ruiz i Ponsetí, Ribas i Soberano, Guinart, Serra i Hünter, Riera i Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el primer signant.

El Sr. GALÉS: Senyors Diputats: Es com a primer signant de la proposició i per especial designació de la Majoria d'Esquerra Republicana de Catalunya, que m'escau, sense mereixements, fer una defensa d'una proposició que, afortunadament, es defensa per si sola, perquè dels parlaments fets aquesta tarda ací es dedueix d'una

manera evident que el Govern que acaba de presentar-se, i al qual saludem d'una manera efusiva i cordial, i aquelles persones que fins ara eren desconegudes a la Cambra, tenen tota la nostra simpatia, i l'afecció i la confiança política, que és el que compta més, de la Majoria de la Cambra. En fer aquesta defensa de la proposició no enclou cap dificultat, però potser sí que escau recollir algunes de les manifestacions fetes pel nostre honorable President quan ens deia que era necessari, donades les circumstàncies del Govern i dels moments que es travessen, que hi hagués una compacta solidaritat entre els elements que formen el Front Popular, entre els quals hi ha en primer terme i en lloc d'honor l'Esquerra Republicana de Catalunya.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Treball.*)

Era una emocionada crida, la que feia el senyor President a aquesta Majoria, com sens dubte la feia als restants senyors Diputats. Aquesta Majoria, és homogènia, compacta i disciplinada, i, en tenir aquestes virtuts, xifra un dels seus millors orgulls. Deia que tinguéssim tots la consciència i la responsabilitat dels temps difícils pels quals travessa, i especialment cau aquest pes de la responsabilitat damunt del Govern. Aquesta crida patriòtica a la col·laboració abnegada de tots, és la que jo desitjo recollir i remarcar, per a fer constar que la Majoria, més que ningú, ja que no cedeix a ningú el primer lloc en donar tota mena de facilitats perquè el Govern pugui aplanar el seu camí, li escau potser més que a cap altra Minoria, però de la seva íntima consciència sorgeix la convicció que les paraules de l'honorable senyor President han de trobar un ressò en tots els Diputats d'aquesta Majoria, que tindrà com a consigna la llançada que s'ha d'aguantar, s'ha de servir, s'ha de resistir. S'ha de fer el possible per a donar satisfacció als clams, als afanys, a les inquietuds encara no satisfetes del nostre poble.

A nosaltres ens fereixen aquestes sensibilitats ciutadanes, però nosaltres ens fem càrrec, després de les paraules de la Presidència, que hem de posar damunt de les anècdotes sentimentals, damunt de les anècdotes d'un caire popular i justificat, la visió de les necessitats que imposen la construcció de la Catalunya autònoma i l'enfortiment de la República.

Per damunt d'aquestes incidències anecdòtiques hi posarem una gran elevació de mires, honorable senyor President del Consell i honorables senyors Consellers, la convicció que cal servir, i servirem, els que porteu les feixugues tasques de la governació, de la construcció de la Catalunya nova, de la Catalunya lliure. I sabem que no us trobeu pas en un llit de roses, sinó de punxes, i per tal d'alleujar-vos en el possible, dintre de la nostra modèstia, representants dels pobles d'aquesta terra, farem tot el que calgui per tal de salvar les essències de la República i de l'Autonomia. Per això compteu, ja ho sabeu, amb la col·laboració més cordial i decidida de tots els membres d'aquesta Majoria, que formaran en primer lloc, tot i agraint amb la col·laboració de les restants Minories que signen aquesta proposició de confiança que hem tingut el gust de presentar.

(El Govern s'absenta de la Cambra.
Es procedeix a la votació nominal de la proposició de confiança al Govern, que és aprovada per quaranta-cinc vots favorable.)

Senyors que han dit SI

Sr. Andreu.
Sr. Armendares.
Sr. Arnau.
Sr. Bancells.
Sr. Bilbeny.
Sr. Blasi.
Sr. Bru.
Sr. Canturri.
Sr. Casademunt.
Sr. Colldeforns.
Sr. Companys (J.)
Sr. Dalmau.
Sr. Fàbrega.
Sr. Farreres.
Sr. Folc.
Sr. Fontbernat.
Sr. Galés.
Sr. Guinart.
Sr. Irla.
Sr. Magre.
Sr. Mias.
Sr. Móra.
Sr. Puig i Ferrater.
Sr. Ribas i Soberano.
Sr. Riera.
Sr. Rovira i Virgili.
Sr. Sauret.
Sr. Sallés.
Sr. Soler i Pla.
Sr. Terradelles.
Sr. Torres.
Sr. Viadiu.
Sr. Xirau.
Sr. Comorera.
Sr. Fronjosà.
Sr. Ruiz i Ponsetí.
Sr. Simó i Bofarull.
Sr. Ibars.
Sr. Lloret.
Sr. Serra i Húnter.
Sr. Battestini.
Sr. Gerhard.
Sr. Dot.
Sr. Rouret.
Sr. Casanovas.

Lectura d'un Projecte de Llei relatiu a la formalització d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, per al pagament dels deutes pendents per aportacions ordinària i extraordinària a les obres de perllongament del carrer de les Corts Catalanes fins el riu Llobregat

(El senyor Secretari dóna lectura al següent

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Finances i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto :

Es autoritzat el Conseller de Finances per a presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei relatiu a la formalització d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, per al pagament dels deutes pendents per aportacions ordinària i extraordinària a les obres de perllongament del carrer de les Corts Catalanes fins el riu Llobregat.

Barcelona, 21 de maig del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.)

(L'honorable senyor Conseller de Finances dóna lectura, des de la Tribuna de Consellers, al Projecte de Llei següent :)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

L'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, per tal de normalitzar la seva situació econòmica i procedir a la liquidació dels deutes que té pendents amb la Generalitat pels conceptes d'aportacions ordinàries i extraordinàries a les obres de perllongament del carrer de les Corts Catalanes fins el riu Llobregat i quotes per a atencions de la Brigada Sanitària, ha formulat la petició que li sigui atorgada una moratòria per a la extinció dels crèdits de referència, el montant dels quals per tots els conceptes que s'esmenten, és de 335,324'31 pessetes, la qual suma ofereix satisfer per mitjà de l'aportació d'una anualitat fixa fins a la extinció total del deute.

Per tal d'assolir la normalització econòmica que es proposa, el Municipi de l'Hospitalet de Llobregat té projectada la formació d'un Pressupost extraordinari que li permetrà de realitzar les obres i serveis necessaris per al seu desenvolupament.

Per a l'atorgament de la moratòria sol·licitada pel Municipi de l'Hospitalet de Llobregat caldrà l'aprovació d'una llei pel Parlament de Catalunya de conformitat amb allò que preceptua l'art. 77 de l'Estatut Interior de Catalunya, i, a l'efecte, el Conseller de Finances d'acord amb el Consell Executiu té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament de Catalunya el següent

PROJECTE DE LLEI

Article únic. És autoritzat el Conseller de Finances per a formalitzar un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat per al pagament dels deutes pendents per aportacions ordinària i extraordinària a les obres de perllongament del carrer de les Corts Catalanes fins el riu Llobregat, per quotes per atencions de la Brigada Sanitària, a base de satisfer la quantitat de 335,324'31 ptes., muntant dels esmentats crèdits, en deu anualitats de 33,532'43 ptes. cada una, a partir del dia 1.º de gener del 1937.

Barcelona, 21 de maig del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.)

(El Projecte de Llei passa a la Comissió corresponent.)

Lectura d'un Projecte de Llei autoritzant transferències de crèdit en el Pressupost en curs*(El senyor Secretari dona lectura al següent***«DECRET**

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Finances i d'acord amb el Consell Executiu :

Decreto :

Es autoritza el Conseller de Finances per a presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei autoritzant transferències de crèdit en el Pressupost en curs.

Barcelona, 21 de maig del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.»

(L'honorable senyor Conseller de Finances donà lectura, des de la Tribuna de Consellers, al Projecte de Llei següent :)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

La pròrroga del Pressupost corresponent al segon semestre del 1934, autoritzada pel Parlament de Catalunya per al segon trimestre de l'any actual, amb les modificacions establertes per la Llei del 30 de març d'enguany, no permet d'atendre algunes despeses de caràcter obligatori, la quantia total de les quals ultrapassa l'import de les consignacions amb càrrec a les quals correspon siguin abonades.

Aquesta necessitat s'observa principalment pel que fa referència al pagament dels havers del personal administratiu de la Comissaria d'Ordre Públic, i que actualment presta servei a diversos Departaments de la Generalitat, havers que han de percebre amb càrrec a la part. 1508 del capítol d'Obligacions generals i circumstancials, per haver-se anul·lat les consignacions referents a Ordre Públic que figuraven en el Pressupost del Departament de Governació, i que no és factible de restablir fins i tant que, a conseqüència del retraspàs del Servei de referència es formulí un nou Pressupost en el qual es puguin assentar aquestes obligacions.

Igualment caldrà incrementar, entre altres, la partida destinada a viatges i desplaçaments en representació o per serveis de la Generalitat, i, a més, i d'una manera principal les referents a l'acabament de les obres del Dispensari Central i adaptació d'immobles de tots els serveis de Centres Sanitaris, Sanatoris, Nuclis, Subnuclis i Lluites.

Per les raons expressades i d'acord amb allò que disposa l'art. 74 de l'Estatut Interior de Catalunya, el Conseller de Finances que sotasigna, d'acord amb el Consell executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament de Catalunya el següent

PROJECTE DE LLEI

Art. 1.er Són autoritzades les transferències de crèdit per un import total de 292,046 ptes., entre

les següents partides del Pressupost vigent, que corresponen a despeses dels Departaments de la Generalitat, de cabals ordinaris.

Sobrants que es transfereixen

De la partida 12, 4,000 ptes. ; de la 13, 2,000 ; de la 14, 1,000 ; de la 15, 1,500 ; de la 23, 1,250 ; de la 29, 800 ; de la 60, 200 ; de la 70, 2,500 ; de la 607, 500 ; de la 628, 800 ; de la 637, 1,000 ; de la 663, 56,000 ; de la 680, 3,700 ; de la 688, 1,160'50 ; de la 689, 3,339'50 ; de la 697, 1,000 ; de la 698, 2,000 ; de la 709, 1,000 ; de la 725, 5,000 ; de la 779, 7,500 ; de la 786, 20,000 ; de la 1011, 3,500 ; de la 1064, 1,664 ; de la 1071, 1,664 ; de la 1084, 468 ; de la 1266, 10,000 ; de la 1267a, 8,000, i de la 1485, 150,000.

Total dels sobrants : 292,046 ptes.

Augments en virtut d'aquestes transferències

A la partida 3, 2,500 ptes. ; a la 4, 2,000 ; a la 6, 300 ; a la 10, 1,000 ; a la 61, 4,200 ; a la 63, 500 ; a la 72, 12,750 ; a la 558, 500 ; a la 643, 2,300 ; a la 662, 700 ; a la 726b, 5,000 ; a la 782, 5,000 ; a la 787, 10,000 ; a la 821a, 32,000 ; a la 845, 15,000 ; a la 982, 3,500 ; a la 1059, 3,796 ; a la 1179, 5,000 ; a la 1189, 5,000 ; a la 1302, 8,000 ; a la 1502, 20,000 ; a la 1507, 10,000, i a la 1508, 143,000.

Total dels augments : 292,046 ptes.

Art. 2.ª Són autoritzades les transferències de crèdit, i per import de 165,000 ptes., entre les següents partides del Pressupost, corresponents a despeses de Cabals extraordinaris del Departament de Sanitat.

Sobrants que es transfereixen

De la partida 1189b, 40,000 ptes. ; de la 1189c, 10,000 ; de la 1189d, 40,000, i de la 1304, 75,000.

Total dels sobrants : 165,000 ptes.

Augments en virtut d'aquestes transferències

A la partida 1303, 75,000 ptes. ; a la 1349, 83,500, i a la 1473, 6,500.

Total dels augments : 165,000 ptes.

Barcelona, 21 de maig del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.»

(El Projecte de Llei passa a la Comissió corresponent.)

Ratificació dels acords presos per la Diputació Permanent del Parlament en les sessions celebrades els dies 31 de març i 4 d'abril del corrent any

El Sr. PRESIDENT : Per tal de donar compliment a l'art. 38 de l'Estatut Interior de Catalunya, es ratifiquen els acords presos per la Diputació Permanent del Parlament en les sessions

celebrades els dies 31 de març i 4 d'abril del corrent any.

(Un senyor Secretari llegeix :

assistir a la sessió a dos quarts de cinc, perquè després la Cambra s'ha de constituir en sessió secreta, a petició de la Minoria d'Unió Socialista.

«ACORDS PRESOS PER LA DIPUTACIÓ PERMANENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió del dia 31 de març del 1936

Es aprovat per unanimitat el Projecte de Decret-llei de data 28 de març del 1936, autoritzant transferències de crèdit en el Pressupost de la Generalitat en curs.

Sessió del dia 4 d'abril del 1936

Es aprovat per unanimitat el Projecte de Decret-llei reduint els terminis legals per a l'aprovació dels Pressupostos municipals ordinaris d'aquest any, de conformitat amb el Decret del 21 del mes corrent.

Es dona compte d'uns oficis rebuts del Tribunal de Garanties Constitucionals de la República, i s'acorda, en compliment de l'art. 34 de la Llei Orgànica de l'esmentat Tribunal, designar els Lletrats senyors Josep Roig i Bergadà i Rafael Closas i Cendra, que ja tenien encarregada la defensa de la constitucionalitat de les lleis esmentades en els susdits oficis, en anteriors recursos.»)

El Sr. PRESIDENT: Prego els senyors Diputats que demà observin certa puntualitat en

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de divendres

1. Precs i preguntes.
 2. Continuació de la interpellació sobre els Decrets del 2 i 14 de març del 1936 referents a Contractes de Conreu i desnonaments.
 3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legitimitat dels acords de les autoritats i organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1936 i el 19 de febrer darrer.
 4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada.
 5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'establiment d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
 6. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions.
- (S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit i deu minuts de la vetlla.)

